

om det skal være med Fattighjælps Virkning eller ikke. Det er selvfølgelig, at det ikke skal være med Fattighjælps Virkning i saadanne Tilfælde, derom synes ogsaa alle at være enige, men jeg gaar ud fra, at det ikke er Meningen, at de skulle have en større Ret end en hvilken som helst anden, der paa Grund af Barnefødsel eller Sygdom, hvad det maatte være, ikke er i Stand til at tjene saa meget, saa Familien rigelig kan leve, og at de samme Synspunkter skulle gøres gældende, naar Talen er om at yde Hjælp af det offentlige. Jeg kan ikke se, at der er stor Forskel, enten man tager det ene eller det andet, men jeg er, som sagt, enig med Mindretallet i, at Ændringsforslag Nr. 39 i saa Henseende er at foretrække. Maa jeg kun føje til, at for saa vidt begge Ændringsforslag have en Bestemmelse om, at den Hjælp, der skal ydes, skal udbetales gennem Hjelpekasserne i Stedet for, som af Regeringen foreslaaet, af Arbejdsløshedskasserne, har jeg ikke det mindste derimod. Jeg indrømmer, at det kan være rimeligt, at man sætter mere Pris paa at lade Hjælpen udbetale af Hjelpekasserne, den hører maaske mere hjemme der end under Arbejdsløshedskasserne.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om Spørgsmaalet Hjemmearbejde, saaledes som det er forment i Ændringsforslag Nr. 40 til § 31. Det er jo et af de Spørgsmaal, som har været brændende og stærkt omdebatteret, hvilket ogsaa fremgaar af Bemærkningerne til det i Fjor forelagte Lovforslag, og det har været Genstand for Debat og Forhandling indenfor Arbejdsraadet. Jeg har, som jeg havde Lejlighed til at udtale ved Lovforslagets Forelæggelse i forrige Rigsdagssamling, mine store Betænkeligheder ved at gaa til en Kontrol med Hjemmearbejdet, og jeg havde derfor indskrænket mig til den Bestemmelse, der findes i det af mig forelagte Lovforslag, hvorefter jeg mente og mener fremdeles, at der er sikret de paagældende Hjemmearbejdere en Beskyttelse derigennem, at de altid kunne erholde Oplysninger om, hvad Betalingen er for det Arbejde, som de sidde hjemme og udføre, for at ikke Mellemmand skulle stikke noget af det i Lommen, som den paagældende Arbejder eller Arbejderske med Rette burde have. Nu erkender jeg, at den Form, som Ændringsforslag Nr. 40 har, lader en ret vid Plads aaben med Hensyn til Fastsættelsen af det Reglement, hvorefter Hjemmearbejdstilsynet skal føres, og da hele Udvalget har stillet Ændringsforslaget, er jeg ret sikker paa, at det ogsaa bliver vedtaget, og skal derfor heller ikke gøre

nogen større Indvendinger derimod. Jeg skal blot gøre opmærksom paa, at der jo er en ikke ringe Vanskelighed forbundet med for det første at faa lavet et Reglement, hvad man vel er enig om, at Tilsynet bør være medvirkende til, men dernæst med at føre et effektivt Tilsyn med saadant Hjemmearbejde. Det bliver vanskeligt at afgøre, om den paagældende Syerske — hvis vi holde os til disse, der jo ere de fleste — netop i Øjeblikket arbejder for en Virksomhed, der hører ind under Loven, eller arbejder for sig selv, idet den paagældende jo i een Uge kan arbejde for sig selv og i en anden Uge maaske for en Virksomhed, der hører ind under Loven. Men jeg fristes til at sige, at nu kunne vi jo gøre et Forsøg, og skulde det da vise sig, at man ikke opnaar det, man tilsigter, saa er der jo altid Mulighed for, naar Praksis kræver det, at faa Ændringer foretagne. Jeg skal derfor akkviescere ved den Form, man har givet § 31, om end jeg har mine Betænkeligheder derved.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning om Fordelingen af Udgifterne ved Tilsynet. Først vil jeg sige, at dette at paalægge de paagældende Virksomheder Udgifter, saaledes som det af et Mindretal er foreslaaet ved Ændringsforslag Nr. 44, anser jeg for at være alt for vanskeligt, om end det, rent teoretisk set, maaske kunde forsvares, fordi der her er Tale om en saadan Mængde Virksomheder. Det er ikke alene de Virksomheder, der benytte saadan Maskinkraft, at de i Henhold til den gamle Bestemmelse vare undergivne Maskintilsynsloven af 1889, det er jo ikke alene dem, men vi skulle jo saa at sige til hver eneste almindelig Bondegaard for at opkræve — jeg ved ikke, hvor mange Øre det vil blive, men noget stort Beløb bliver det jo ikke. Men de have dog alle et Tilsyn; der findes næsten ikke en Gaard — og mange Boelssteder og Huse komme ogsaa med — uden at den paa en eller anden Maade skal have en Tilsynsmand, den kommunale Tilsynsmand eller Stats-tilsynsmanden, hvis vi drage dette Skel, og de skulle selvfølgelig ogsaa alle deltage i Udgifterne. Jeg tror, at vi baade maa tage i Betragtning Arbejdet ved Paaligning og Optræningen og den Misfornøjelse, som vilde følge af, at man paa den Maade skulde have baade Gene og Ulempe ved Tilsynet, som dog i nogen Grad vil føles, selv om det ikke kan siges at være berettiget, og saa tillige betale for det. Denne Misfornøjelse i Forbindelse med det store Arbejde og de med Hensyn til Optræningen forbundne Udgifter tror jeg, vi maa tage saa meget Hensyn til, at det ikke nytter at gaa den